

РЕШЕНИЕ

№ 28715

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **5246** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. 75, ал. 1, т. 2 и 4, чл. 85, ал. 1 и 4 и чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Я. Ф. М., [дата на раждане] в С., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], чрез упълномощен адв. Т. Л., против решение № 683/02.04.2026 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет /ДАБ при МС/, с което на основание чл. 75, ал.1, т. 2 и т. 4 вр. с чл. 8 и чл. 9 ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са отправени оплаквания, че административният акт е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречащ на материално-правните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Изложени са доводи, че административният орган не бил изследвал бежанската история в светлината на общото положение в страната по произход, в която бил налице въоръжен конфликт. Счита се, че са налице основателни опасения за живота и сигурността на чужденеца, ако бъде върнат в С., и конкретно липса на обоснована преценка относно действителната възможност за пътуване в определена област. Излагат се доводи, че в административния акт не са обсъдени всички факти в цялост. Моли решението да бъде отменено. В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и с адв. Л., поддържат жалбата. Допълнително представя писмени бележки на 24.06.2026 г.

Ответникът – председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, представляван от юрк. Е. Х., оспорва жалбата. Представя актуални справки относно С., моли съда

да отхвърли жалбата на основанията, посочени в административния акт.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява заключение по делото.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ПМЗ-ВР-80/08.01.2026 г. на РПЦ – С., до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, от Я. Ф. М., от мъжки пол, роден на 15.01.1997 г. в сочено в акта [населено място], обл. Х., С., гражданин на С., етническа принадлежност - арабин, религиозна принадлежност мюсюлманин-сунит, семейно положение - женен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установен въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗУБ, тъй като не е представил и оригинал на карта за самоличност /л. 59 и л. 66/, в които впрочем сочи, че е роден [населено място], обл. Д., С..

С решение № 7831 от 16.07.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, на чужденеца е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България. Административният акт е обжалван и с решение № 18002 от 26.09.2024 г. по адм. дело № 7979/2024 г. Административен съд София - град /АССГ/ отхвърля жалбата на чужденеца срещу решението на ДАБ при МС, което е оставено в сила с решение № 4204 от 22.04.2025 г. по адм. дело № 10896/2024 г. Върховния административен съд /ВАС/. Я. Ф. М. е подал втора по ред молба с рег. № УП 6362/24.04.2025 г. на РПЦ - [населено място], по-която интервюиращ орган на ДАБ при МС с решение № ВР-2 от 14.05.2025 г. е отказал да я допусне до производство за предоставяне на международна закрила в Република България. Чужденецът е обжалвал административния акт. С решение № 38095/17.11.2015 г. по адм. дело № 5622/2025 г. на АССГ е отменено решение № ВР-2/14.05.2025 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС и преписката е върната за изпълнение на указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на съдебното решение.

От бежанската история на жалбоподателя и по горните актове е безспорно установено, че последният е напуснал С. през 2023 г. по икономически причини. С решението № 4204 от 22.04.2025 г. по адм. дело № 10896/2024 г. на ВАС е прието за безспорно установено, че пребиваването на жалбоподателя в Република Т. е било необезпокоявано, поради което са законосъобразни изводите на съда, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на молителя по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ, доколкото данните, съдържащи се в проведените с него интервюта формират именно извода, че липсвали доказателства касаторът пред ВАС да е бил изложен на реална опасност от „тежки посегателства“, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт при завръщането му в Т.. Посочено е още, че е обосновано заключението на административния орган и на първостепенния съд, че са налице всички кумулативно изискуеми от разпоредбата на § 1, т. 9 от ДР ЗУБ предпоставки територията, на която е живял жалбоподателят в продължение на година, да се приеме за трета сигурна държава по отношение на него, като било извън съмнение, че чуждият гражданин е напуснал Република Т. по икономически причини, а не защото не може да се ползва със закрила на територията ѝ.

На 15.01.2026 г. с Я. Ф. М. е проведено интервю, въпросите и отговорите са обективирани в Протокол с рег. УП 6362/15.01.2026 г. Сирийският гражданин заявил, че през втората половина на 2025 г. съпругата му трябвало да се яви два пъти в полицейското управление в [населено място], обл. Д., С., била разпитвана за местонахождението на съпруга ѝ. Тя не отговорила на зададените ѝ

въпроси и служителите на новото правителство ѝ заявили, че съпруга ѝ трябва да се яви при тях, след което са ѝ връчили документ, в който е посочено, че е осъден на сто милиона сирийски лири или десет години затвор. Съобщава, че обвинението, по което е осъден от властите в провинция Д., е за съпричастност към Режима на Б. А., притежание на оръжие и злословие срещу новото правителство във социални медии в Интернет. Твърди, че в периода август 2021 г. до юни 2022 г. бил военен с чин сержант на постоянен договор, към сирийската редовна армия по време на стария режим, след което се поправя, че всъщност е бил ефрейтор на срочна служба. Посочва, че е бил обикновен член на партия БААС, както всички останали граждани на страната, и че новите власти са го осъдили, не защото е дезертирал от армията на режима, а защото е избягал от С.. Отбелязва, че имал един брат, който по закон не е подлежал на редовна служба в армията на режима на Б. А., поради което не е подведен под отговорност от новите управляващи. Изтъква, че неговият чичо бил съден от сегашната власт за кражба на мотор и че след като го е върнал делото е било прекратено и той е останал да живее в С.. Обяснява, че в [населено място] живеят съпругата и децата им, брат му със семейството си и двете му сестри. Споделя, че работи и изпраща финансови средства за издръжката на семейството си. Добавя, че брат му работи в строителството в С. и че преди са били земеделци, но никога не са имали собствена земя. Допълва, че никой от роднините му няма проблеми с новите сирийски власти, които за последно са били в дома му, когато са предали на съпругата му документа с присъдата му. Допълва, че иска да получи закрила в Република България.

С оспореното в настоящото производство решение № 683/02.04.2026 г. председателят на ДАБ МС, на основание чл. 75 , ал. 1, т. 2 и 4 вр. с чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Я. Ф. М.. Приел е, че по отношение на кандидата не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Счел е още, че сред изложените от сирийския гражданин в интервюто причини за напускане на страната си на произход, не се обективират твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които да представляват действия насочени лично към него. Прието е от административния орган, че не се заявява чуждият гражданин да е преследван поради етническата или религиозната си принадлежност в страната си по произход, както и че твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 ЗУБ, както и риск за бъдещо такова.

В оспореното решение е прието още, че търсещият международна закрила е напуснал страната си по произход по изцяло лични причини. Органът е обсъдил, че чужденецът не се е съобразил с влезлите в сила съдебни актове и не е предприел мерки, за да се установи в сигурната за него държава Т., вместо което е подал последваща молба за международна закрила в Република България. Изложени са обосновани и изчерпателни мотиви относно представеното ново писмено доказателство – фотокопие на заповед за задочен арест, които се споделят от настоящата инстанция /стр. 3 и 4 от оспорения акт/. По посещенията от чужденеца данни, а именно - че не е имал лични проблеми, основани на етническата му принадлежност и религиозните му възгледи в държавата му по произход; че не е задържан и арестуван, нито е бил съден и осъждан в С., не е членувал в организации, нито във въоръжени групировки и религиозни общности ѝ секти, както и, че никога не е заплашван и че не му е оказвано насилие в държавата му на произход, са изложени надлежни, подробно обосновани и правилни мотиви относно тълкуването и прилагането на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

Във връзка с горното в оспорения акт са съобразени и обсъдени данни и информация от Справка

№ МД-02-93/10.03.2026 г. на дирекция „Международна дейност и проекти“ към ДАБ при МС и бюлетин на ВКБООН от 06.03.2026 г., вкл. конкретно относно област Д. и [населено място] като е посочено, че може да се завърне и да живее там с роднините си. Въз основа на представените Справки административният орган е достигнал до извода, че не са налице и разрешенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

За да издаде оспорения акт, органът е приел, че до приключване на административното производство не са представени и обективни доказателства, сочещи, че в С. чужденецът е бил преследван или има опасност от бъдещо преследване по причини свързани с неговата раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Сирийският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. В заключение, в обжалваното решение е прието, че по отношение на чуждия гражданин липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 ЗУБ, т. к. кандидатът за статут не е заявил член от семейството му да има предоставен статут. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини /чл. 9, ал. 8 ЗУБ/, тъй като той не се позовавал на причини от хуманитарен характер, поради което искането в частта за предоставяне на хуманитарен статут е отхвърлено като неоснователно.

В хода на производството, е изискано и получено с писмо рег. № УП 6368/16.02.2026 г. становище от ДАНС специализирана дирекция "М"-ДАНС /л. 47/, че към момента ДАНС не възразявала да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

Със становище от старши експерт в отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“ РПЦ-С. до председателя на Държавна агенция за бежанците на Министерски съвет е направено предложение на чужденеца да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут /л. 40/.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 08.04.2026 г., а жалбата срещу него е подадена директно пред Административен съд София на 14.04.2026 г.

По делото са представени доказателства от ответника относно актуалната обществено-политическа обстановка в С., а именно справки с вх. № МД-02-12/07.05.2026 г., с вх. № МД-02-93/10.03.2026 г. за провинция Д., вх. № МД-02-150/15.04.2026 г., вх. № МД-02-165/21.04.2025 г. и в. № МД-02-229/15.06.2026, изготвени от дирекция „Международна дейност и проекти“ на ДАБ, конкретно касателно Общо положение в страната; актуалната политическа и икономическа обстановка; посочване на реквизити, съдържащи се в съдебни актове на сирийската правораздавателна система и разликите между тях; реквизити на актове на държавна администрация, в това число от органи на полиция, служби за сигурност, заповеди, разпореждания, указалия и други сходни на тях актове, които се издават от държавната администрация на Сирийска арабска република; реквизити на актове на общинската администрация; съществуват ли актове /заповеди, уведомителни писма, разпореждания, присъди, в това число задочни/ от шийтски и/или сунитски племенни организации по отношение на граждани на Сирийска арабска република?; Издават ли съответните институции /съд, полиция и др. институции/ „резюме на свидетелство за съдимост“ и/или „резюме или извадка от издадена присъда на съда за дадено лице“, реквизити; Всички издадени съдебни и/или полицейски документи, лично ли се получават от лицето, за което се отнасят или може да се получат от негов

близък.

Жалбоподателят се е явил лично в съдебно заседание, представляван от адвокат и с назначен преводач, като е имал възможност да представи бежанската си история, заяви лично претенциите си по предмета на спора и относно оплакванията за законосъобразността на оспорения акт.

Настоящият състав на Административен съд София – град, Първо отделение, 4-ти състав, като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК и за наличие на основанията за оспорване по чл. 146 АПК, намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Жалбата е подадена пред компетентен по място и род съд, срещу подлежащ на оспорване акт, в срока по чл. 84, ал. 3 ЗУБ, от лице по чл. 3 АПК, вр. §. 1, т. 2 ДР ЗУБ, което е адресат на индивидуалния административен акт, засягащ правната му сфера неблагоприятно, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 вр. чл. 2, ал. 3 ЗУБ - председателят на Държавната агенция за бежанците предоставя, отказва, отнема и прекратява международна закрила в Република България.

Решението е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел. Относно спазването на изискванията за форма на оспорения акт и предвид горепосоченото, настоящият състав намира, че процесният акт е съставен в писмена форма, съобразно чл. 59, ал. 2 АПК, като съдържа наименование на органа, който го издава, адресат на акта, който е ясно и точно идентифициран, съдържа разпоредителна част, с която се определят правата и задълженията на адресата на акта, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, както и дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В изпълнение на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК ясно и точно са посочени фактическите и правните основания за издаването на акта – мотиви.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 ЗУБ/. Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата разбираем от него език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието „преследване“ е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1- 3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай, правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, е обоснована. Я. Ф. М. изрично е заявил, че не е бил насилван по никакъв начин или заплашван, че спрямо него не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти в страната му на произход. Основният мотив, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на С., е търсенето на работа и по-добър живот.

В случая съдът напълно споделя мотивите на органа за неоснователност на молбата за закрила, като с оглед становищата на страните в хода на съдебното производство и събраните доказателства намира за необходимо да обсъди, че от данните на жалбоподателя се установява, че чужденецът е напуснал страната си по произход през 2023 г. по причини, различни от настоящите оплаквания, свързани с така представената заповед за задочен арест след разгледаната веднъж по същество молба за международна закрила. Съгласно изложените устно факти пред органа съпругата и децата на Я. Ф. М. са останали да живеят в родния му [населено място], област Д., като за тях съобщава единствено, че живеят в незавидно финансово положение, без земеделска земя и че им изпраща финансови средства за да се препитават. Чужденецът е посочил, че в [населено място] живее и неговия брат със семейството си, както и двете му сестри и че никой от роднините му няма проблеми с местните власти. За брат си сирийският гражданин не твърди да е получил заповед за арест заради членството си в партията на бившия режим, което правилно от органа е възприето, че не доказва по убедителен начин, че за молителя се откриват основателни опасения от преследване в държавата му на произход, а представеният в хода на второто производство документ е недостоверен и съставен вероятно за целите на производството. За изчерпателност на мотивите на съда следва да се обсъди по така представената заповед за задочен арест, Министерството на правосъдието, че съгласно т. 4 от вх. № МД-02-150/15.04.2026 г. задължителен реквизит на такъв акт е регистрационен номер, но освен отбелязването в превода на „дело № 1“ не се установява друг регистрационен или номер по администриране за

съответното министерство/държавна администрация в С. на този документ, както и лисва конкретно цитиране на „въз основа на решение, издадено за арест“ – орган, място, номер на акт, посочено в заповедта. При тези обстоятелства съдът също не може да кретитира таз заповед като достоверна и съответно официален документ, който да е годно доказателство по предмета на спора.

Всички тези изводи аргументират несъстоятелност на бежанската история на молителя по изискванията на ЗУБ и са основания да се приеме, че мотивите накарали го да напусне С. са единствено и само от икономически естество. Това се доказва и от заявленията на търсеция закрила, че семейството му изпитва финансови трудности за изхранването си и че им помага със средства спечелени с труд в Република България, тъй като роднините му не притежават земеделска земя, която да обработват. Молителя е изтъкнал, че човек не може да живее спокойно в района на [населено място] и че в С. има голям хаос и бъркотия. Необходимо е да се посочи, че съдът констатира погрешното посочване в втория абзац на оспорения акт на мястото на раждане на чужденеца, но предвид последващото цялостно изложение в акта касателно [населено място], обл. Д., С., данните по преписката и изявлението в съдебното производство и писмените бележки, намира, че същото не представлява съществен порок на законосъобразността на акта, тъй като не влияе на работата на органа по същество по молбата за закрила, както на правото на защита на жалбоподателя и събраните по делото доказателства относно обл. Д., С.. В тази връзка, правилно административният орган е приел, и че в момента не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С., както и че посочените инциденти са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт и молителят може да живее с близките си в страната по произход и конкретно родната провинция.

От анализа на фактическите обстоятелства и изявленията на чужденеца по време на производството, се установява, че мотивите за напускането на неговата родина са от личен и икономически характер. Според съда правилно е съобразено в тази връзка, че съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

В случая не се установява на оспорвания да са били нарушени основни човешки права, до такава степен тежки по своето естество или повторяемост, за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице. В действителност, жалбоподателят не е бил заплашван, върху него не е било оказвано насилие, не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, вкл. по етнически или религиозни причини в С.. Не са ангажирани доказателства член на неговото семейство да притежава статут на бежанец, което изключва възможността да му се предостави деривативен такъв, съгласно чл. 8, ал. 9 ЗУБ. При това положение, изводът на административния орган за неоснователност на искането на Я. Ф. М. за предоставяне на статут на бежанец се явява законосъобразен.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в

нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателя е напуснал С.. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ съответства на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 АПК решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът съобрази актуалната справка за ситуацията в С. при постановяване на процесния акт, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

От представената пред съда Справки от ДАБ МС се установява, че към юни 2026 г. С. се намирала в исторически преходен период. След драматичното сриване на режима на А. в края на 2024 г. страната била в процес на мащабна политическа трансформация и икономическо възстановяване. Въпреки премахването на повечето международни санкции през 2025 г., инфраструктурата е силно разрушена, а хуманитарните нужди остават критични. Сигурността се подобрявала, но все още имало райони с присъствие на въоръжени групировки и остатъчни клетки на радикални организации. Наблюдава се масово завръщане на бежанци /над 1 милион души от съседните страни/, което оказвало натиск върху социалните системи.

По отношение на политическа и икономическа обстановка се сочи, че в страната действа временно правителство, което работи по нова конституция и подготовка за демократични избори. Централната власт се опитвала да балансира между различните етнически и религиозни групи, за да избегне фрагментация. Очаквал се икономически растеж, воден от възстановителни дейности, оценявани на над 200 милиарда долара. Валутата била нестабилна, а над 90% от населението

живеело под прага на бедността, въпреки притока на преки чуждестранни инвестиции в секторите енергетика и земеделие.

Следва да бъде посочено, че съгласно чл. 21, т. 8 Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представлява официален свидетелстващ документ и обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с нея, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят. Предвид специфичните обществени отношения, регулирани от ЗУБ и предвид това, че предоставянето на хуманитарен статут на чужденец по чл. 9 ЗУБ е в пряка зависимост от политическата ситуация в държавата по произход, която често е динамична и бързо променяща се, при преценка законосъобразността на отказа да се предостави такъв статут съдът следва да вземе предвид всички данни за положението в чуждата държава, включително и новите факти и обстоятелства, настъпили в хода на съдебното производство по обжалване на административния акт /така в решение № 441 от 16.01.2025 г. по адм. д. № 7597/2024 г. на ВАС/. С оглед специалната разпоредба на чл. 9, ал. 3 ЗУБ наличието или липсата на реална опасност от тежки посегателства за чужденеца следва да бъде преценявана и на база събития, настъпили след като същият е напуснал държавата си по произход - т.е. и към момента на евентуалното му бъдещо връщане в С..

Предвид изложеното, съдът намира, че няма основания да се предполага, че жалбоподателят ще бъде преследван на основанията по чл. 8 ЗУБ. Не са налице основанията по чл. 8, ал. 5 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, нито тези по чл. 9 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на председателя на ДАБ към МС е законосъобразно - като издадено от компетентен орган след проведена процедура по разглеждане на молбата за закрила при спазване на всички законови изисквания. В рамките на производството молителят е имал възможност и се е възползвал да представи документи в подкрепа на твърденията си. Интервюто е проведено по начин, който е позволил да даде точни данни и да отстрани всяко съмнение за неточности или противоречия в изявленията си, предвид зададените въпроси. В рамките на производството органът е изискал и обсъдил в решението си подробно относимата информация за страната на произход на молителя, която действително е била актуална към датата на решението. Необосновани са в тази връзка данни за спорадични актове на насилие, доколкото такива има почти навсякъде по света и никое правителство не може да гарантира абсолютна сигурност и спокойствие на което и да е лице. Такива актове на насилие не обосновават различна квалификация на общата обстановка в С. във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут /в този см. решения по адм. д. № 1965/2025 г., адм. д. № 1969/2025 г., адм. д. № 972/2025 г., адм. д. № 3546/2025 г., № 3843/2025 г., № 8191/2025 г., № 9938/2025 г., всички на ВАС/.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чуждия гражданин, административният орган е издал законосъобразно решение, а оспорването като неоснователно и недоказано, следва да бъде отхвърлено.

При липсата на претенции за присъждане на разноски по арг. чл. 181 вр. чл. 144 АПК, съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и чл. 2 АПК, Административен съд София-град, I

отделение, 4 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. Ф. М., [дата на раждане] в С., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], против решение № 683/02.04.2026 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба чрез настоящия съд пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис на решението да се изпрати на страните по реда на чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ _____